

Docela normální chlapec

"Já mám jogurt s kukuřičnejma lupínkama, co máš ty?"

"Jabko."

"Vážně jen jabko? Co si to schováváš v tý tašce?!"

"Nic."

"Nelži mi, já to viděla!"

"Nech mě být!" křičel Richard a tisknul si batoh s čokoládou uvnitř k hrudi.

"Ty seš narušenej, nebo co?! Co to tady zkoušíš? Normálně mi řekni, co máš k snídani, jako normální člověk!"

"Jabko."

Helena se šokovaně odsunula od stolu, zvedla ze židle a rozeběhla za dozorkyní jídelny.

"Paní dozorkyně, Richard mi nechce říct, co má k snídani! Mám podezření, že má tu ošklivou psychickou poruchu... tu... tu... soukromnésii!"

"Ale Helenko, to je vážná věc! To není jen tak, někoho takhle obvinít... "

Dozorkyně Jolana byla statná korpulentní dáma v letech, při sebemenším pohybu se jí zachvěl alespoň jeden tukový váček, což byl při celosvětovém zákazu nošení oděvů v budovách leckdy ne zrovna pěkný pohled.

"Richarde, pojď sem!" zvolala Jolana.

Richard se k ní pomalu došoural a netrpělivě naslouchal, co mu chce ta jindy nekomunikativní paní říci.

"Tady Helenka tvrdí, žeš jí něco.. Ach, takové ošklivé slovo, že se to štítím vyslovit... No, žeš jí něco zatajil!"

"Ano, prosím."

"Co? Jak jako ano? Jako že zatajil?!"

"No... Už tomu tak bude."

Jolana se rozzuřila tak, že býti kovem, měla by tu nejjasnější rudou barvu, jaká jen může existovat. V tu chvíli si všimla ještě něčeho horšího, než bylo zatajení části snídaně. Richard si batohem zakrýval genitálie! To už stěží rozdýchala a urychleně zavolala školního psychologa - pana Slepíčku.

O den později, na sezení u pana Slepíčky, se Richard snažil předstírat, že je jako ostatní. Neostýchal se vyprávět o své ranní stolici ani o vyrážce, co se mu udělala na zádech. Na normálního si hrál poměrně obstojně, dokud nepřišla řeč na pocity ke své spolužačce Dorotce. Dorotka byla jedna z nejkrásnějších dívek ze třídy a, co bylo hlavní, byla z nich ta nejmilejší. Richard nemohl přestat myslet na její vlnité ořechově hnědé vlásky a na úsměv, který ho každé ráno zdravil. Měl dokonce podezření, že ji miluje, avšak to byl jeho kámen úrazu.

Ke své lásce se nepřiznal. Odlišil se tím od ostatních natolik, že ho po dlouhém zkoumání na nejrůznějších přístrojích zavřeli do malé místnosti s postelí, záchodem a vanou. Tato místnost měla, stejně jako všechny ostatní místnosti a budovy, stěny ze silného plexiskla. Přes stěny ho pozorovalo několik psychiatrů a každý den mu malým otvorem ve dveřích podávali jídlo.

Po šesti letech ho přišla Dorotka navštívit. Bývala by přišla už dříve, ale rodiče ji z pochopitelných důvodů nechtěli pustit do oddělení nejzávažnějších případů v psychiatrické léčebně, když jí bylo teprve dvanáct let. Zachovali se jistě správně, jelikož pohled na to, co se stalo z kdysi docela normálního chlapce, by nebyl pro tak malou holčičku nic dobrého. I pro již dospělou Dorotku se toto dlouho očekávané setkání změnilo ve zdrcující zážitek, na který do konce života nezapomene. Richard už vlastně ani nebyl Richardem. Nyní to byl "pacient č.124", nic víc. Celá řada lobotomií a testování nejrůznějších léčiv, která se vždy minula účinkem a vyvolala naopak nespočet komplikací, zanechaly na psychice tohoto mladíka nenávratné škody. Jen hleděl do prázdna a bez pomoci nebyl schopen naprosto ničeho. Ztratil sám sebe, ale což o to, podstatné přec bylo, že nyní je dočista bez soukromí.